

Mossèn Joan Anton Cedó

Dc, 21/09/2016 per Anton Monner

[Toponímia eclesial](#)

Fa uns dies vaig assistir amb la meva esposa a l'acomiadament del nostre amic, mossèn **Joan Anton Cedó**, després de 28 anys de mestratge com rector de la parròquia de Sant Pau de Tarragona. Com ens desplaçàvem de Gandesa, vam arribar una mica més aviat i a l'entrada del temple ens vam trobar amb uns amics de Deltebre, mestres de professió, que han exercit la docència a Tarragona des de fa anys. Els vam preguntar on anaven i van contestar-nos: "...venim a l'acomiadament d'en Joan Anton. Sempre ens en recordem amb profund agraïment!. Quan vam tenir malalta la nostra mare, va assistir-la cada dia a l'hospital i quan va morir va acompanyar-nos al funeral a Deltebre. Sempre el recordarem...". I els vam contestar que la meva mare que va morir a la Clínica Monegal, cada matí va visitar-la i també va acompanyar-nos al seu enterrament a Gandesa. I el mateix amb la meva sogra, enterrada a Batea.

A l'homilia de comiat, mossèn Joan Anton, ens va oferir, un relat pausat, reflexiu, didàctic i no gaire extens, i va rebre uns aplaudiments llarguíssims, sentits i emotius dels parroquians que omplíem el temple. Les seves primeres paraules van ser demanar perdó per allò que hagués pogut fer inadequadament durant la seva llarga trajectòria com a rector, i prosseguí amb reflexions sobre la família i l'amor. Els rostres dels feligresos reflectien l'estimació que per ell sentien. Recordaven les seves obres, el seus consells, l'ajuda als pobres, als desvalguts, als necessitats, als malalts, als oprimits, als empresonats... A la porta d'entrada de Sant Pau, sempre hi ha algun cartell, si fa no fa com aquest: "vídua necessitada no pot pagar el lloguer del pis. Li cal suport...!

També a Gandesa, mantinc una bona relació amb mossèn Jordi Centelles, l'arxiprest que dirigeix vàries parròquies, atén tots els dimarts dotzenes de famílies necessitades, visita els malalts als hospitals un dia per setmana, dóna llit, menjar i consol al que ho necessita i sempre em contesta, davant la meva pregunta: "per què ofereix aquest servei eclesial, si acudeix tan poca gent?, i em respon que està al servei del poble i el mantindrà fins que es quedi sol.

Dos rectors, aquests, com altres milers, que segueixen els passos del Papa Francesc. I durant llurs mestratges posen en pràctica els ensenyaments que van

rebre als respectius seminaris, seguint la veu de Crist i l'amor al poble, sense mirar a qui. Paradoxalment existeix el contrast amb alguns prelats, representants de l'Església adinerada que adulen els corruptes, els rics, els poderosos i els defraudadors a la vegada que neguen els sagraments a les prostitutes, als homosexuals, als divorciats i als necessitats. Vet aquí la dicotomia entre les orientacions de l'Església; alguns, encara que pocs, els poderosos, practiquen la hipocresia dels fariseus i els altres, els seguidors de Jesús, se'ls critica perquè es relacionen amb "publicans i pecadors".

En Francesc té molta feina a escometre ara i en el futur. Es necessita temps, constància i treball per reformar la part de l'Església egocentrista i cada cop més buida de gent jove i allunyada del poble i de les seves necessitats. I, segons el meu humil entendre, el problema radica en el poder d'una cúria genèricament immobiliària, còmoda, que la seva base s'enclava sobre una estructura noucentista i adolorada que no escolta els batecs del poble i llurs necessitats. No dialoguen; ells prediquen satisfets des de llurs poltrones i no per l'exemple del Crist, malgrat nomenar-lo continuadament com mestre. La seva veu i la seva religió és la dels "perfectes", la de la raó inapel·lable i sense discussió. Que lluny estan d'aquells que exerceixen el ministeri al carrer, entre els pobres i els desvalguts!

Crec que l'Església ha de viure el patiment de les persones, ha de recuperar la imatge del Jesús servidor, ha de dialogar, ha d'escoltar els precés dels necessitats, ha de sentir la veu del poble i, entre altres mesures d'obertura, ha de donar pas a la dona als òrgans de decisió i de celebració litúrgica.

L'Església de base, amb excepcions, com a tots nivells de la vida, ja funciona. El rector ja viu prop de la seva col·lectivitat, i l'ajuda, dialoga, escolta i la serveix. També conec rectors que atrets per les veus d'algunes jerarquies trameten correus electrònics als seus feligresos perquè signin manifestos per preservar la religió dels "perfectes", qüestionant els homosexuals, les prostitutes, els emigrants i aquells que no pensen com ells. I, a la vegada i benauradament, també prelats clarividents que voldrien enfocar llurs mestratges vers l'adequació de l'Església per retornar-nos als principis de misericòrdia, amor i compartir els béns. Existeix base i bona voluntat però Francesc té molta feina i trobarà els camins adequats perquè l'Església del futur s'allunyi de les comoditats, dels immobilismes, dels diners i dels poderosos.

I els comportaments d'alguns sectors dirigents de l'Església espanyola, com Rouco Varela i Cañizares, acomodats, conformats, vivint rodejats de servidors i pronunciant paraules "perfectes", son comparables als polítics que, malgrat clamar tant per "la gran nació espanyola", no poden constituir un govern per preservar els interessos de tots.

Igual que alguns prelats, els dirigents dels partits polítics espanyols son els "perfectes". Només ells posseeixen la veritat, i clamant contra els contraris, pretenen mantenir les cadires, els sous, els privilegis, i no baixar mai al nivell del poble per entendre, analitzar i solucionar els seus problemes. Per això no poden dialogar, no poden escoltar i en Rajoy pot mantenir el poder, com a president en funcions, i pot ratificar a corruptes com la Sra. Rita Barberà, al senyor Fernández Díaz, proposar-lo per president de las "Cortes" o com ambaixador al Vaticà i adjudicar al Sr. Soria un lloc al Banc Mundial. I tot, indiferent i sense immutar-se! O, encara molt pitjor, incloure les pèrdues econòmiques empresarials del Sr. Florentino Pérez, com túnels, plataformes petrolieres o autopistes, als

pressupostos generals de l'Estat, mentre alguns aturats no troben feina o cobren sous de misèria i amb contractes precaris, els desnonaments s'incrementen.

Conseqüentment Rouco Varela, Rajoy i els poders econòmics d'Espanya no volen canviar res, ni deixaran reformar res. Prefereixen mantenir la corrupció, els jutges polititzats, la immobilitat permanent, les callades per resposta i les còmodes poltrones. Vet aquí com a Espanya s'incrementen les diferències socials. L'Església ha d'obrar en conseqüència i els líders polítics també.